

El retrat de Flórian Rey (i SHS 169 al 174).

Un relat de: [Joan Colom](#)

Florián Rey, que durant molts anys seria alcalde i fill predilecte de Benifotrem, estava fart que li preguntessin si tenia alguna cosa a veure amb el director de cinema d'igual nom (als qui no sigueu cinèfils us aclariré que el realitzador havia començat a l'època del cine mut; ja en el sonor, i casat amb Imperio Argentina, havia estat el cineasta més popular de la Segona República, i sota el Règim de Franco va acabar filmant espanyolades). Com que tampoc volia fer seu un dialecte tan vulgar com el valencià, presentant-se com a Florià en la primera campanya electoral, va decidir eliminar l'accent gràfic, supressió que en castellà feia recaure l'accent tònic sobre la penúltima síl·laba, convertint el mot agut en pla. A més, la fonètica de "Florian" li aportava un no sé què de cosmopolita, cosa que ja li anava bé per deslliurar-se de les connotacions de nacionalisme espanyol ranci i cavernícola del partit en què militava, que anomenaré simplement Partit (P) perquè no tenia ni té res de popular. Si opineu que aquest canvi de nom és una anècdota irrellevant, us equivoqueu: en els plens municipals, els regidors de l'oposició, especialment els del Partit Espanyol (PE), que anomenaré així perquè no té res de socialista ni d'obrer, es complaïent mortificant-lo amb l'ús sistemàtic de Florián, argumentant que el canvi ortogràfic era massa subtil i sovint el passaven per alt sense adonar-se'n.

Per aquesta raó, perquè ja ningú no pogués seguir pronunciant "Florián" pretextant que no quedava clar on queia l'accent tònic, quan va tornar-se a presentar com a cap de llista en la candidatura del P a les eleccions municipals va demanar als companys que, en la llegenda "¡Vota P! ¡Vota Florian Rey!", el seu nom aparegués com a "Flórian" (he escrit "P" per coherència amb amb el compromís adquirit línies enrere, però en el cartell hi figurava l'acrònim sencer). Com que la primera campanya els havia funcionat prou bé, van decidir mantenir la mateixa foto de mig cos, amb el braç dret doblegat i l'índex de la mà apuntant cap el cel, com Sant Vicent Ferrer; mantenir també la llegenda imperativa, amb la correcció ortogràfica sol·licitada pel candidat, i eliminar la referència a la data de les eleccions, per innecessària i per obrir l'omissió la possibilitat de reutilitzar els cartells en futures campanyes, almenys pel que fa als suports més resistents, com les banderoles de lona plastificada, de 90 per 150 centímetres, pensades per penjar d'uns suports horitzontals collats als fanals del carrer. Així estalviarien diners i podrien cobrir el cost de les campanyes amb les subvencions oficials, perquè s'ha de dir que els nois del P eren extremadament escrupolosos amb la xavalla i només es molestaven a obrir contabilitats "B" i fer filigranes d'enginyeria financera amb quantitats a partir de set xifres, quan la moneda de curs legal encara era la pesseta, o de cinc, quan es va adoptar l'euro.

El Partit va tornar a obtenir la majoria absoluta i Flórian (d'ara endavant mantindrem aquesta grafia, malgrat contravenir les normes de la RAE) va repetir en el càrrec. Entre copa i copa de cava amb la família, Flórian va fer una escapada al despatx, per substituir per una banderola actual la de les primeres eleccions, que duia quatre anys penjada a la paret per al seu gaudi exclusiu en moments d'eufòria triomfalista. Però, quan va desenrotllar-la, va estar a punt de caure de dalt de l'escala de mà, del sobresalt de veure una pintada amb esprai negre que, un cop a terra, va poder llegir: hi posava "LLADREGOT!!!". No l'havia sobtat tant l'insult, que era dels menys ofensius que s'havia trobat pels carrers, cobrint els cartells murals, com el fet que la banderola estigués tacada: una, perquè les banderoles acostumaven a sortir indemnes de les campanyes, per l'altura a què eren penjades; dues, perquè, un cop retirades, les malmeses s'eliminaven, i només la resta eren netejades amb aigua a pressió per treure'ls la pols, i deixades assecar abans de guardar-les per al següent quadrienni; tres, perquè ell n'havia agafat una que anaven a emmagatzemar i estava en perfecte estat. No va voler entretenir-se massa per no aixecar sospites, va tancar el despatx amb clau, com feia sempre per por que algú descobris documents comprometedors, i va tornar amb els seus, a seguir la gresca com si res no hagués passat. Però, durant la resta d'aquell dia i primeres hores del següent, no va parar de donar voltes al misteri del grafit. Ja en el despatx oficial, quan va acabar d'atendre les visites programades i va tornar a capficar-se amb el tema de la pintada, el record d'una estranya sensació que l'havia acompanyat durant tot el trajecte a peu, des de casa seva a l'Ajuntament, va augmentar-li el neguit: què tenien aquell matí els carrers i places de la vila que no tinguessin els altres dies? Tot d'una es va posar dret, per uns instants va recolzar les mans a l'escriptori, capcot, però de seguida va adreçar-se al balcó, va sortir i, recolzant ara les mans a la balustrada, va girar lentament el cap d'esquerra a dreta, descrivint amb ull escrutador una àmplia panoràmica sobre la Plaça Major. La confirmació de la seva sospita va provocar-li un calfred: des que havia començat la campanya electoral, els cartells amb el seu retrat (tractant-se de fotografies de persones, ell sempre parlava de "retrats") s'havien anat emplenant de pintades poc amistoses, i ara no n'hi havia cap; no pas perquè haguessin arrencat aquests cartells, operació que estava prevista però que encara no s'havia dut a terme; senzillament, els murals estaven com el primer dia, com acabats de col·locar.

No havent-hi cap explicació racional satisfactòria, en va trobar una d'irracional però plausible, recordant lectures fantàstiques de la seva joventut: tot i no haver-lo invocat, potser Mefistòfil, admirant les barrabassades que perpetraven ell i els seus camarades des de la impunitat del poder local, li havia concedit la gràcia d'acabar amb les pintades denigrants que molts matins apareixien empastifant els carrers i que, fresques encara, eren

transferides miraculosament al retrat ocult en el despatx de la seva residència. El decurs del temps va corroborar aquesta hipòtesi. Entenem-nos, que fins i tot els miracles demoníacs han de sotmetre's a unes mínimes normes de versemblança: no era que totes les pintades d'una nit anessin a parar als 90 per 150 centímetres de la banderola que Flórian amagava a casa, cosa que moltes vegades hauria equivalgut a emmerdar-la tota de negre o vermell, sinó que totes desapareixien de la via pública i només una, la més reixida, reapareixia a ca l'alcalde, sobre la lona serigrafiada; fins i tot experimentava una reducció a escala per cabre-hi sense embrutar la paret, si la pintada era massa gran, que ja no venia d'una i la taumatúrgia i la netedat no tenen per què ser incompatibles. Aquest joc ja li anava bé a Flórian, perquè en els carrers de la vila només s'hi veien pintades ultratjant partits i líders adversaris, realitzades per brètols a sou del Partit. Fins i tot s'havia produït una davallada en l'activitat grafitera de l'oposició, perquè en apreciar un fenomen que ells atribuïen a l'envejable eficiència del servei de neteja del Partit, de mica en mica anaven abandonant una activitat tan precària i només els recalcitants s'entestaven a seguir amb les pintades.

Així, any rere any i quadrienni rere quadrienni, mentre se succeïen el nepotisme, el clientelisme, la fragmentació artificiosa de projectes per eludir concursos i poder contractar les obres a dit, amb les comissions corresponents, la compra i requalificació urbanística de terrenys i altres formes d'especulació immobiliària, i un llarg etcètera que prefereixo obviar per evitar-vos-en la pudor. Paral·lelament, a cada nova malifeta, el retrat de Flórian Rey ocult a casa seva anava desapareixent sota una densa trama de pintades. Fins que, en les setenes eleccions municipals, Flórian i el seu P van encallar, i la correlació de forces va donar un tomb. La ciutadania havia anat perdent-los la por i la participació havia augmentat, entre altres coses perquè la creixent quantitat d'instruccions judicials en curs els posava en evidència com a gegants amb peus de fang i desmentia el convenciment fatalista que no hi ha via res a fer. Molts dels qui els havien votat per allò que ja eren rics i almenys no robarien, havien descobert que la cobdícia és insaciable. No era que el PE hagués obtingut la majoria absoluta, però havia tret prou vots per descavalcar del consistori al P: només necessitava el suport de rojos i pancatalanistes de merda, suport que obtindria amb tota seguretat. Així que Flórian ja es podia anar despedint de la vara d'alcalde de Benifotrem. De la vara i de moltes altres coses...

Se sentia tan abatut que va abandonar la seu del Partit quan el recompte s'havia acabat i es van conèixer els resultats definitius, que confirmaven l'ensulsiada. Però, com que tampoc no volia que a casa seva el veiessin així, abans va passar per aquell pub dels afores on, en hora tan avançada, de segur que no trobaria cap conegut. S'hi va estar prop d'una hora i es va prendre dos dobles de J&B. Mentre bevia, anava repassant els vint-i-quatre anys de frenètica però profitosa activitat al front del govern municipal i els contraposava al règim de vida que previsiblement l'esperava, per no parlar dels judicis que tenia oberts. La sensació d'impotència era tan aclaparadora que només trobava consol en imaginàries truculències referides als intrusos del PE: el que seria el seu successor a l'alcaldia, ferit de mort per un coet defectuós que l'impactava a la cara mentre presidia una *masclètà*; el previsible nou tinent d'alcalde, víctima del despreniment del balcó quan sortia per la porta principal de la Casa de la Vila; qui es pensava que serien els nous regidors, electrocutats per un llamp quan, de visita protocolària al futur parc eòlic, es refugiaven d'una inesperada tempesta en l'únic molí aixecat, encara en construcció...

De sobte va tornar a tocar de peus a terra, conscient que s'estava recreant en fantasies infantils. I, pensant que els camins de la venjança no són infinits però gairebé, va preguntar-se si hi havia manera de ferir els seus contrincants allà on més els dolgués. Per exemple, desmitificant l'aureola de santedat que suposadament caracteritzava els partits d'esquerra i que mai no els permetria incórrer en les mateixes baixeses que ells atribuïen a la dreta. Com desacreditar el PE, en aquesta línia? No li va costar massa idear una jugada rodona: si aconseguia que al despuntar el nou dia Benifotrem aparegués amb tots els carrers plens de pintades contra el Partit, com no s'havia vist mai, de segur que els vilatans ho interpretarien com una bretolada dels guanyadors dels comicis, embriacs d'ansies de poder i de revenja. I aquest estigma, sobrevingut just després de la victòria electoral, ja no se'l podrien treure mai del damunt.

Però, ¿com aconseguiria dur a terme el pla, en tan poques hores que quedaven? Demanant a companys de partit i simpatitzants que s'hi posessin de seguida? Com s'ho faria, per avisar-los i organitzar-los, tard com era? I la logística: pintura i brotxes, o aerosols? Quedava clar que no hi havia forma humana de lligar-ho tot... Però sí de sobrenatural, ¿com no hi havia caigut abans! No va poder reprimir un cop de puny a la barra, que va fer dringar els glaçons en el got ja pràcticament erm de whisky, subratllant la brillant idea que s'havia obert pas en la foscor. Va haver de sobreposar-se als efectes de l'excessiva ingesta de alcohol, que començava a enterbolir-li l'enteniment, perquè el raonament havia de ser impecable: cada vegada que apareixien pintades ofensives al carrer, contra el P i/o la seva persona, normalment amb motiu d'algun nou escàndol que havia saltat als mitjans, al cap de poca estona una d'elles era transferida a la banderola que guardava a casa i la resta desapareixia sense deixar rastre; si el fenomen era reversible, és a dir, si funcionava en sentit contrari, n'hi hauria prou a esborrar les pintades de la vella banderola perquè reapareguessin en els carrers de Benifotrem, no només aquelles sinó totes les realitzades la mateixa jornada. Cert que això de la reversibilitat del miracle no pasava de

ser una hipòtesi, però si s'equivocava tampoc no tenia res a perdre: els carrers seguirien igual de nets, pel que fa a pintades contra ell o el Partit, i almenys la banderola hauria recuperat l'efígie del Flórian de vint-i-quatre anys enrere, amb el posat característic de Sant Vicent Ferrer. No tindria cap sorpresa perquè ell havia envellit prou bé: només arrugues molt lleugeres en el front i alguns cabells blancs de més, fins al punt que les previsions d'estalvi de feia vint anys s'havien pogut aplicar en les cinc campanyes electorals posteriors, reutilitzant les banderoles i fent servir la mateixa matriu per imprimir els cartells murals.

A casa no tenia disolvent de pintura i no volia esperar a l'endemà per comprar-ne, així que provaria de fer servir gasolina perquè al garatge en tenia dues llaunes.

N'havia dut al despatx una, dues galledes, draps de neteja i una escala de mà, i s'havia posat un pijama vell per si s'embrutava. Malgrat cert atordiment etílic, volia anar per feina: buidant mitja llauna de gasolina a cada galleda, una per mullar-hi els draps i l'altra per netejar-los, va deixar-les al capdemunt de l'escala, que havia plantat al peu de la banderola. Començant per dalt, anava baixant i, com que no escatimava gasolina perquè després ja fregaria el terra, poc a poc la banderola tornava a l'esplendor original. Quan era neta del tot i el retrat havia recuperat la frescura de vint-i-quatre anys abans, li va venir el caprici de mirar-se'l de lluny, va baixar tres travessers i amb la cama lliure va voler posar peu a terra, ben decidit... però amb ben poca fortuna, perquè encara quedava un travesser per acabar de baixar.

La senyora Rey estava acostumada que el seu marit passés la nit fora, però sempre l'havia trucada. Així que va ser ella qui va trucar al mòbil de Flórian; estava connectat però ningú no s'hi va posar. Tampoc a la seu del Partit, perquè tothom havia marxat. I a l'Ajuntament, el policia local de guàrdia li va assegurar que no hi quedava ningú. Ja estava a punt de telefonar la Guàrdia Civil quan va notar olor a gasolina i va anar al garatge, però no procedia d'allà. De tornada a la sala d'estar, en apagar els aplics del passadís es fa fixar en l'escletxa de llum sota la porta del despatx de Flórian. A mesura que s'hi acostava la fortor es feia més intensa. La porta era tancada, com sempre, i no va servir de res picar-hi repetidament ni cridar a Flórian. Com que no volia perdre el temps, va avisar el serraller de 24 hores, que no va trigar gaire i va obrir la porta en un tres i no res.

Flórian era estès a terra, mirant cap amunt i amb l'occipital esberlat, si hem de fer cas del gran toll de sang quallada al voltant del cap, que es barrejava amb un altre toll de pintura fosca, ja seca. La pintura, que també recobria cara, pit i braços del mort, procedia d'una galleda bolcada. Una altra galleda, buida, i una escala de mà, totes dues també per terra, indicaven que havia caigut de l'escala cap enrere, arrossegant escala i galledes. Des de la banderola penjada a la paret, el retrat de Flórian Rey, amb la mirada perduda a l'horitzó i el dit d'una mà apuntant cap amunt, encarnava el paper que havia jugat sempre, com a alcalde: anar a la seva, ignorant les misèries que s'esdevenien allà baix.

Exclusiu per als aficionats als Sudokus Hexagonals Simètrics:

— Les opinions i suggeriments que creguis que poden interessar a tots els jugadors, envia'ls com a Comentaris al present Relat.

— Les demandes d'arxius i les consultes relatives a la resolució de SHS concrets, envia-les a l'adreça joancolom47@gmail.com.

— Si vols anar al primer relat de la sèrie amb enllaços als SHS, per assabentar-te de les regles del joc o del procediment de resolució aconsellat, [fes clic aquí](#).

— Si vols l'arxiu PDF amb la Plantilla Hexagonal (full pautat per a 6 SHS), [fes clic aquí](#).

— Si vols l'arxiu PDF amb els SHS 169 al 174 (enunciats i solucions), [fes clic aquí](#).